

A black and white portrait of a man with a beard and short hair, looking directly at the camera. The lighting is dramatic, with strong highlights on his face and deep shadows. The background is dark.

David Svoboda

**Citlivá
zpověď
jednoho
blázna**

*Druhá šance
se neodmítá*

Citlivá zpověď jednoho blázna

*Druhá šance
se neodmítá*

*„Skutečnou otázkou není,
zda existuje život po smrti.
Skutečnou otázkou je, zda
žijete před smrtí.“*

Osho

OBSAH

Úvod	7
1. Probuzení	8
2. Dětství	10
3. Oddělení 22	13
4. Miša	20
5. První mánie	23
6. Dovolená v Lozenci	27
7. Nová diagnóza	34
8. Integra	38
9. První depresivní období	46
10. Boskovice	49
11. Vysazení medikace	58
12. Babička Jitka	64
13. Rošťa	69
14. Zpátky v Brně	77
15. Chvaletice	82
16. Maturita	89
17. Barča	95
18. Bibione	106
Poděkování	117

ÚVOD

Právě držíte v rukou můj splněný sen. Knihu, která si našla cestu ke svým čtenářům a která vznikla na popud mých známých.

Po letech prožitých se závažnou psychickou poruchou jsem kdysi začal psát blog. Tehdy ho četli hlavně mí známí a kamarádi. Avšak můj příběh a jednotlivé zážitky je natolik nadchly, že mi vnukli nápad vydat svůj životní příběh jako knihu.

Citlivou zpověď jednoho blázna prolínají dvě časové linky, které se s každou kapitolou střídají. Prožijete se mnou začátky mé nemoci, dětství, šťastné momenty euforie i zážitky, kdy jsem se ocitl na samotném dně.

Veselé vzpomínky tak jdou ruku v ruce se smutnými okamžiky, popisem zkušeností s pobytem na psychiatrii i šokujícími milníky. Řádek po řádku tak můžete sledovat vývoj mé osobnosti.

Vydáním této knihy si zároveň plním svůj sen o přiblížení světa psychických nemocí a prostředí psychiatrie nezasvěcené veřejnosti. Rád bych svou měrou přispěl ke zmenšení stigmatizace této problematiky a možná dal naději někomu, kdo právě prožívá podobně složité období.

1. PROBUZENÍ

Pomalu přicházím k sobě a matně se snažím vzpomenout, kde to jsem. Hrud a břicho mi zaplavuje chlad, pak ucítím tu štiplavou bolest na hrdle a vše mi dochází. V ruce stále ještě třímám kuchyňský nůž. Nepovedlo se to. Ležím za garážemi, kousek od bytu, kde žiju se svou mamkou. To ona byla důvod, proč jsem se rozhodl jít to spáchat sem. Věděl jsem, že mnoha lidem tím způsobím bolest, ale pomyšlení na to, že by mě takto našla doma, bylo moc i na mě.

Co teď? Bolest mi bránila připustit si myšlenku, že bych to dokončil. Ale co dál, sakra? Můj mozek se pomalu vzpamatovával a já začínal myslet jasněji. Vždyť jsem si chtěl vzít život, jak se mám vrátit mezi lidi? Uběhlo několik minut a já se rozhodl, že bude nezbytné se dostat do nemocnice. Ostatní zatím nechám osudu.

Nemohl jsem vstát a jít takhle mezi lidi. Navíc nevím, jestli bych toho byl schopný. Co jsem ale věděl, bylo, že nemůžu mluvit. Popsal jsem tedy stručně v SMS kamarádovi, který bydlí blízko, co jsem udělal a kde jsem, a poprosil ho, ať zavolá sanitku. Samozřejmě mi nevěřil. Po pár SMS, během kterých se mě vydal hledat, mu ale docházelo, že si nedělám srandu, a pomoc opravdu zavolaal.

Stihl mě najít dříve, než přijeli záchranáři. Musel to být hrozný pohled, doteď si vzpomínám na výraz v jeho obličeji. Kdysi jsme si byli blízcí, ale poslední rok jsme se nevidali. Ostatně jako skoro s nikým. Cesta sanitkou uběhla hrozně rychle, posádka se ze mě během ní snažila získat aspoň základní informace o tom, co se stalo. Měli to těžké, protože já jen přikyvoval a vrtěl hlavou. Naposledy si vybavuju příjezd do nemocnice, pak následuje okno, nic víc už si nepamatuju.

Jak jsem se později dozvěděl, operoval mě primář plastické chirurgie. Probuzení pro mě bylo víc než zvláštní, jelikož mě operovali pod úplnou narkózou a probudil jsem se v totálním rauši. Možná v tom hrálo roli psychické rozpoložení a taky fakt, že ještě před 48 hodinami jsem byl na dovolené v Itálii. Během toho, co mě vezli ze sálu, jsem se snažil se všemi komunikovat v angličtině, vesele jsem pokřikoval a neuvědomoval si realitu.

Vystřízlivění přišlo na jednotce JIP na oddělení ORL, kde už na mě čekala máma. Pohled na ni mě navrátil zpět do reality, já procitnul a začal plakat, ona taky. Pokud si tu vzpomínku vybavuju správně, začala brečet i zdravotní sestra.

„Už to nikdy nedělej, prosím,“ naléhala máma.

„Neudělám, přísahám.“

Chvilí jsem jí popisoval, co se stalo, co mě k tomuhle činu přimělo. Doteď nerozumím smýšlení svého tehdejšího dvacetiletého já. Proč jsem se nesvěřil dřív? Proč jsem to neřešil jinak? Ale minulost vrátit nelze...

Z konverzace nás vytrhl příchod psychologa, který si se mnou přišel popovídat. Už nevím, jak dlouho mi trvalo všechno mu vylíčit, ale pamatuju si tu úlevu, když jsem to ze sebe dostal. Taky vím, že tu noc jsem spal po dlouhé době klidným spánkem, cítil jsem se v bezpečí. Jaký paradox, pár hodin po pokusu o sebevraždu.

2. DĚTSTVÍ

Své dětství si moc nepamatuju, ale podle všeho se příliš nelišilo od toho, jaké prožívali mí vrstevníci. Máma se rozvedla, když mi byly asi dva roky. Odstěhovali jsme se na Moravu a tady poznala svého druhého budoucího manžela, se kterým měla později mého bratra. Bydleli jsme v centru Brna, poblíž haly Rondo.

Ucelenější vzpomínky si vybavuju až někdy od puberty. Vždy jsem měl dobré známky, byl jsem slušný a dobře vychovaný. Někdy od šesti let jsem hrál závodně fotbal. Bavily mě ale všechny kolektivní míčové hry, možná proto, že jsem snad ve všech vynikal a reprezentoval školu na meziškolských akcích. Byl jsem oblíbený mezi spolužáky a vcelku pohledný. Nikdy nic nenasvědčovalo tomu, že by se mělo v budoucnu něco pokazit. A stejně to přišlo.

Na druhou stranu jsem byl trošku i průserář. Od druhého stupně základní školy jsem začal experimentovat s kouřením a alkoholem a ke konci základní školy i s marihuanou.

V 9. třídě jsme zavedli se spolužáky zajímavou tradici, kdy jsme chodili každé úterý během volné hodiny popíjet, a pak jsme se vraceli posílnění alkoholem ještě na dvě hodiny do školy. Čekala nás odpolední výuka chemie a poslední hodina tělocviku.

Měsíce nám to procházelo, až jednou, před odchodem na alkoholové posezení do parku, jsme rozbili láhev slivovice u skříněk ve škole. Asi si dokážete představit, jak to bylo všude cítit. Samozřejmě z toho byla kauza, jelikož skřínky stály u hlavní chodby, která spojovala první a druhý stupeň a chodilo se tudy do jídelny.

Nevyhmatl nás nikdo jiný než samotný ředitel, který šel kolem a odér zachytil. Po našem návratu z parku už na nás čekal u učebny, protože si mezitím zjistil, které třídy patří zmíněné skřínky.

„Všichni kluci z 9. B okamžitě do ředitelny!“ uvítal nás.

Dobelhali jsme se k nakázanému místu, kde už čekali někteří naši nevinní spolužáci mlčky vsedě na židličkách kolem dlouhého oválného stolu. Následoval výslech a otázky, kdo z nás přinesl alkohol do školy, jestli jsme pili přímo ve škole a podobně. Pak položil ředitel na stůl alkohol tester.

„Přizná se někdo k pití dobrovolně?“ vyzval nás.

Netrvalo to dlouho a přiznali jsme se všichni. Po odchodu střízlivých spolužáků jsme zůstali s ředitelem sami. Nevyhnuli jsme se ještě dalším otázkám, stejně jako následnému trestu. Řediteli bylo jasné, že tohle se neututlá, proto navrhl exemplární trest pro všechny: Dvojku z chování a podmíněčné vyloučení ze školy. To byla velká rána pro všechny, co se hlásili na gymnázia a jiné výběrové školy, včetně mě.

Pak pro mě přišla do školy máma, protože kvůli legislativě si nás museli vyzvednout zákonní zástupci. Sršelo z ní „nadšení“, že musela odejít z práce dřív kvůli synovi, který

chlatal ve škole. Něco jsem si od ní vyslechl už cestou. O pokračování se postaral doma nevlastní otec, od kterého jsem jich i pár schytl.

Dneska už se na to dívám samozřejmě jinak, ale tehdy jsem se cítil ublíženě. V návalu vzteku jsem ubrečený volal na linku bezpečí. Chvilí jsem jim líčil, co se stalo, ale pak jsem se rozhodl hovor ukončit. Naštěstí jako všechny, i tento průser po nějaké době prostě vyšuměl.

3. ODDĚLENÍ 22

Na jednotce JIP jsem strávil celkem tři dny a od toho prvního jsem věděl, že odtud poputuju na psychiatrické oddělení. Do té doby jsem se s tímto odvětvím setkal jen díky školní psycholožce na základní škole, která nám pomáhala vybrat si vhodnou střední školu. Takže jsem se cítil lehce nervózní, ale zároveň mi to bylo tak nějak jedno. Nějak to dopadne.

Máma mě každý den navštěvovala a já se jí svěřil se svými obavami z návratu do běžného života. Vyptával jsem se jí, kdo všechno už o mně ví. Trápilo mě, že se to časem určitě dozví všichni a nikdo se mnou nebude chtít mít nic společného.

Taky jsem se bál, že se nedokážu vrátit zpět do práce. Ve všem mě ale uklidnila, dodala mi pocit a vědomí toho, že všechno nějak dopadne.

„Do práce se vracet nemusíš. Zatím budeš na nemocenské, dokud se neuvidíš, co dál.“

Tři dny utekly jako voda, já se cítil lépe, a nastalo tak moje stěhování na oddělení 22 psychiatrické kliniky v Bohunicích.

Asi 200 metrů dlouhou procházku z výškové budovy, kde jsem dosud ležel, do budovy psychiatrie jsem absolvoval v doprovodu zdravotní sestry. Po cestě jsme si povídali, už ani nevím o čem, ale dovolila mi si zapálit, což pro mě byla po těch třech dnech a nekonečném abstínu velká slast. Dokonce jsem se dozvěděl, že na oddělení, kde budu pobývat, je umístěná kužárna přímo na chodbě. Začínalo se mi to líbit.

Dorazili jsme na místo a mě čekaly přijímací formality. Nadiktovat své údaje, zaznamenat všechny cennosti, vážení, měření tlaku a taky prohlídka oddělení.

Z dlouhé, asi 2,5 metru široké chodby vedly v pravidelných intervalech po obou stranách vchody do pokojů pro pacienty a dalších místností, jako byly sprchy, sesterny, kuchyňky a další. Uprostřed chodby se vcházelo do největší místnosti, která sloužila jako jídelna a zároveň společenská místnost. Prohlídku oddělení jsme završili umístěním do mého pokoje. Měl číslo 4 a čekal v něm můj spolubydlící Petr.

Byl zhruba mého věku, i když vypadal mladší. Pobýval tu krátce, a jak jsem se později dozvěděl, trápily ho hlasy a lékaři u něj měli podezření na schizofrenii. S Petrem jsme si hned rozuměli a vzhledem k tomu, že byl taky kuřák, trávil jsme dost času tlacháním na kuřárně.

Ta kromě svého hlavního účelu ulevit nám kuřákům sloužila jako společenské centrum všeho dění. Nejlépe se zde seznamovalo, svěřovalo, radilo a byla tu největší zábava. Není divu, že dost lidí začalo s kouřením až tady na oddělení.

V průběhu dne jsem poté absolvoval ještě rozhovor s doktorem, který mi nastínil, jak bude vypadat moje léčba. Čekala mě série různých vyšetření od magnetické resonance až po sadu psychologických testů. Taky mi hodlali nasadit antidepresiva.

Musím říct, že od začátku jsem se na psychiatrii cítil dobře, i když tam leželo dost pacientů a pořád se něco dělo. Moje obavy z lidí, z toho, že jsem jiný, nekonečné strachy, všechno bylo najednou pryč. Mohl jsem tu být sám sebou a svým způsobem šťastný.

Budili nás kolem sedmé hodiny. Zdravotní sestry obcházely pokoje, popřály nám dobré ráno, utřely prach na stolcích u postele a šly dál. Do snídaně zbývala půlhodina času, kdy jsme většinou šli na první ranní cigaretu, absolvovali ranní hygienu a trochu se probrali.

Další program se lišil podle dne. Pondělí, středa a pátek znamenaly vizitu, kdy skupinka několika pověřených doktorů a psychologů z oddělení obcházela postupně pokoje a zjišťovala stav pacientů. V úterý a čtvrtek se konala tzv. komunita, kde se vítali noví pacienti, loučili se odcházející a řešil se chod oddělení nebo provozní věci.

Já měl vždy trému i při absurdních situacích, pro jiné lidi banálních, takže stoupnout si před dvaceti lidmi na oddělení a říct pár vět o sobě pro mě bylo náročné. Chvěl se mi hlas, ale byl to aspoň trénink do života. Po usednutí zpět na židli mě zaplavila úleva a dobrý pocit.

Denní režim pro pacienty se lišil podle jejich stavu, a hlavně podle povolených vycházek. Ty se dělily na vycházky s rodinou, se sestrou a po čase na samostatné vycházky. Pacienti, kteří směli ven jen se sestrou, mohli aspoň do dílen. Ty byly otevřené od deseti do půl dvanácté, kdy probíhala i ergoterapie na oddělení pro lidi bez vy-

cházek. Dílny se v průběhu let měnily, ale pamatuju si, že během mé první hospitalizace byla otevřená dřevařská dílna a dílna zahradnická, kam jsem chodil já. Nikdy mě to tam moc nebavilo, ostatně jako jakákoliv jiná manuální práce, ale zapojoval jsem se a byl aktivní už jen z vděku, že můžu být na tomto místě, kde jsou moc milí lidé, kteří se mi snaží pomoci.

Po dopoledním programu přišla opět půlhodina osobního volna a přesně ve dvanáct nám vozili zaměstnanci nemocnice oběd ve velkých kovových vozících, ze kterých nám je v jídelně vydávali na tácech.

Na jídlo jsem si v Bohunicích nikdy nemohl stěžovat. Pouze prvních pár dní jsem nebyl nadšený, protože jsem vzhledem k povaze svého zranění nožem na hrdle dostával kašovitou stravu. Po obědě jsme měli delší čas na odpočinek, až do 13:00, kdy začínal stejný program jako dopoledne, který trval do 14:30.

Do šesti večer jsme taky měli povolené návštěvy. Hned druhý den pobytu mě čekalo první setkání s dvěma kamarády. Byli kromě mámy první z mého blízkého okolí, s kým jsem se měl vidět. Takže jsem z toho byl silně nervózní. O čem se s nimi mám bavit? Jak začít? Budou chtít mluvit o tom, co jsem udělal a proč? Hlavou se mi honila spousta otázek, na které jsem nenacházel odpovědi.

A pak mě to napadlo. Jak jinak odlehčit atmosféru než humorem? Vymyslel jsem vtip, na který nejsem pyšný, a nevím, jestli byl na místě, ale svůj účel splnil. Během toho, co jsem pobýval na pokoji

a sestřička mi přišla oznámit návštěvu, která čeká v jídelně, zrodil se mi v hlavě plán.

Po cestě chodbou z pokoje do jídelny jsem si udělal zásoby slin a ve chvíli, kdy jsem věděl, že jsem v dohledu Jirky a Ericha, spustil jsem pramínek slin z úst, nasadil nepřítomný pohled a belhavou chůzí. Jejich výraz nikdy nezapomenu. Nevydržel jsem to ale ani pár sekund a začal jsem se smát a rychlým krokem vyrazil rovnou k nim. Na jejich tvářích se nedal skrýt šokovaný, zaskočený úsměv.

Celá návštěva se nesla v humorném duchu, bál jsem se zbytečně. Probírali jsme běžné věci a krom otázky, jak dlouho tu ještě budu, nepadla na můj zdravotní stav řeč. Hodně je zajímali ostatní pacienti, byli překvapení, stejně jako já na počátku, že vypadají naprosto normálně a potkat je na ulici, ani nepoznáte, že je s nimi něco v nepořádku. Pár mých nových přátel z řad pacientů se u nás během mé návštěvy i zastavilo, chtěli se seznámit s mými kamarády a někdy i prohodit pár slov. Bylo to hrozně fajn odpoledne.

Třetí den na oddělení pro mě byl dost neobvyklý. Ráno proběhlo normálně, ale poté jsem měl nečekanou návštěvu. Policii České republiky. Vůbec mi do té doby nedošlo, že se podobným případem musí zabývat i přes to, že podle všeho, včetně mé výpovědi, bylo jasné, že šlo o dobrovolný pokus. Čekal mě asi třičtvrtěhodinový výslech, během kterého jsem vše opět vylíčil, už ani nevím po kolikáté celkem. Policie musela kromě přímého zavinění cizí osobou vyloučit i nátlak někoho jiného nebo kyberšikanu apod. Potvrdil jsem, že se o nic takového opravdu nejednalo, že šlo o můj úmysl pod vlivem okolností.

Namísto dopoledních dílen jsem tedy absolvoval vcelku příjemný a nečekaný pokec se státními příslušníky a po obědě už začátek očekávaných komplexních psychologických testů. Na rozehrátí tradiční Rorschachův test se skvrnami, po němž následoval test fantazie, pak soustředění a první testovací den jsme zakončili rozbořem českých přísloví. Výsledky jsem se měl dozvědět až jako celek, ale měl jsem z toho dobrý pocit už teď. Na konci dne mě ještě doprovodila zdravotní sestra o pár budov dál na magnetickou resonanci.

Čas utíkal den za dnem a já byl na oddělní 22 čím dál spokojenější. Víc a víc jsem se sbližoval s pacienty i personálem. Znáte to třeba

z táborů a jiných kolektivních akcí, když s někým trávíte tolik času na jednom místě, stává se z toho něco kouzelného. A tohle místo mělo ještě něco navíc.

Zhruba po týdnu pobytu k nám na oddělení nastoupily studentky ze zdravotní školy. Jedna, Hanka, se mi hned zalíbila jak vzhledem, tak proto, jak byla na všechny milá a přátelská. Postupně jsme se začali sbližovat u hraní stolního fotbalu, Kris-Krosu, žolíků a celkově jsme trávili společně dost času. Měla ty nejkrásnější pronikavé oči (mezi pacienty jí ze začátku říkali „ta okatá“), kouzelný úsměv a ladnou chůzi.

Časem jsem začal tušit, že naše náklonnost je vzájemná, ale já byl jednak vždy nesmělý a jednak bych si nedovolil na tomto místě něco zkusit. Udržovali jsme tak náš vztah dále jako blízké přátelství. Už ani nevím jak, ale vyloudil jsem z ní profil na Facebooku a začali jsme si psát, když nebyla zrovna na oddělení. Těšilo mě to a byl jsem odhodlaný, že jakmile mě pustí, chci být s ní.

Asi po dvou týdnech pobytu jsem dostal samostatné vycházky po areálu celé nemocnice. Možnost projít se jsem měl během návštěvní doby od 14. do 18. hodiny. Tehdy přišlo první menší zklamání. Na oddělení nebo na vycházce s doprovodem moje problémy zmizely, ale jakmile jsem vyrazil mezi lidi sám, a ještě jsem musel komunikovat v trafice nebo bufetu s obsluhou, silné a nepříjemné pocity se mi vracely. Tentokrát ještě obohacené o strach, že je na mně nějakým způsobem vidět, že jsem pacient z psychiatrie, a že musím vypadat divně. A ne, opravdu jsme nenosili svěrací kazajky, měl jsem své civilní oblečení, ale moje hlava evidentně stále nebyla zcela v pořádku.

K tomu se váže určení mé první diagnózy, které nastalo někdy v těchto dnech. Diagnóza zněla obsedantně kompulzivní porucha bez zjevných kompulzí. Tato diagnóza není neobvyklá, právě naopak, ale u mě se projevovala v dost neobvyklé formě.

Jak z názvu vyplývá, dělí se na dvě části, a to obsesi, což jsou nekontrolovatelné, vtíravé myšlenky, kterým nemusíte věřit, ale napadají vás, a kompulzi, tedy nutkavé ujišťování se s cílem zahnat dané myšlenky. Často jde o různé rituály, ve filmu například zobrazované jako neustálé mytí si rukou.

Takové běžné obsese ze života mohou vystupovat jako myšlenky, které vám říkají, že jste nevypli sporák nebo nezamkli dveře, i když vy víte, že jste to udělali. Kompulze je pak kontrola, rituál, často související s opakováním, kdy dveře zamknete ještě sedmkrát, než dokážete v klidu odejít.

Obsese jako takové jsou dost podobné paranoie, s tím rozdílem, že u paranoi věříte, že věci, které slyšíte a myslíte si, jsou pravda, kdežto u obsesí tomu věřit nemusíte. Jenže stejně se nedokážete toho nepříjemného pocitu v sobě zbavit.

Moje obsese tak zněly: Vypadáš divně! Divně chodíš! Divně se pohybuješ! Máš divný hlas! ... a takto bych mohl pokračovat.

Jako částečná kompulze u mě fungovalo ujišťování se u někoho, že to tak není a že zmíněné věci jsou u mě v pořádku. Fungovalo to však jen částečně a jen na krátkou dobu.

Vyslechl jsem si tedy nepříjemnou diagnózu s ještě nepříjemnější prognózou, protože se špatně léčí. Ale co už. V životě existují i horší nemoci jako třeba schizofrenie. Ale i s ní už se dá díky moderní medicíně žít šťastný a poklidný život.

Můj románek s Hankou pokračoval a já věděl, že k ní chovám city, ale zároveň jsem se začal bát, jestli to bude venku fungovat, navíc s mojí diagnózou a problémy. Na psychiatrii absolvovaly studentky praxi jen dva týdny, načež se stěhovaly zase na jiné oddělení a přišly jiné medičky.

S Hankou jsme si dál psali a ve volnu jsem ji začal navštěvovat na plicním oddělení, kam nastoupila potom a které se nacházelo kousek od budovy psychiatrie. Jelikož jsem měl samostatné vycházky, do dílen už mě nemusely doprovázet sestřičky z oddělení, ale mohl jsem jít sám. Začal jsem chodit za Hankou i místo dílen. Ano, to už bylo trochu drzé a přišlo se na to naštěstí až při mém propuštění. Chvilí jsem tvrdil, že místo dílen jsem trénoval kontakt s lidmi ve výškové budově, takže z toho nedělali vědu.

S Hankou jsme se mohli bavit o čemkoliv. Přiznala mi, že četla moji kartu, takže o mně věděla vše. Já tak mohl být naprosto otevřený, což náš vztah prohloubilo. Všechno se vyvíjelo idylicky až do doby, kdy jsem to doslova poslal... Ale to předbíhám. Kromě určení diagnózy jsem se po čase v jeden den dočkal vyhod-

nocení všech psychologických testů. Už během střední školy jsem absolvoval IQ testy od Mensy ČR, která testovala celý náš ročník na gymnáziu, a patřil jsem mezi pár jedinců, kterým vyšla vyšší hodnota než 130. Byl jsem na to tehdy pyšný, ale ne tak jako na výsledky zde na klinice. Vysoká inteligence, soustředění, fantazie, paměť a všechna další odvětví byla v pořádku, většinou vysoko nad průměrem.

Co mě ale zarazilo nejvíc a do té doby jsem ani netušil, jak moc je to důležité do života, byla emoční schopnost neboli sociální inteligence. Vcítit se do druhých, všítat si detailů v chování lidí, sounáležitost, citlivost – vždy jsem tušil, že něco takového mám, ale nevěděl jsem, jak to pojmenovat. Jenže u mě v tom bohužel spočívala i příčina mých problémů.

Možná na vás tahle pasáž působí až příliš egoisticky, ale je to záměř, protože ego je to, co mě zradilo v následujícím období života.

Blížilo se moje propuštění s příslibem pomoci paní psycholožky, která se mnou povede terapii jednou týdně, a v pokračujícím braní antidepressiv. Jednalo se o jedinou medikaci, která by mohla mírnit moje problémy. Těšil jsem se domů, ale samozřejmě přicházely také obavy. Když se řekne propuštění, první, co se mi vybaví, je poslední komunita a emoce při loučení. Děkovnou řeč tu citovat doslovně nebudu, ale držel jsem se tradice poděkování personálu za péči a pacientům za společnost a pár dalších vět navíc. Po skoro šesti týdnech strávených na tomto místě se mi jen těžko zdržovaly slzy.

Přitom šlo o místo tak zvláštní. Místo, kde má každý svůj problém, a přesto se snaží vyslechnout druhého. Místo, kde byste mohli naději doslova uchopit mezi prsty, prohlédnout si její barvu a potěžkat si ji. Navždy jsem ho opouštěl... aspoň jsem o tom byl tehdy přesvědčený.

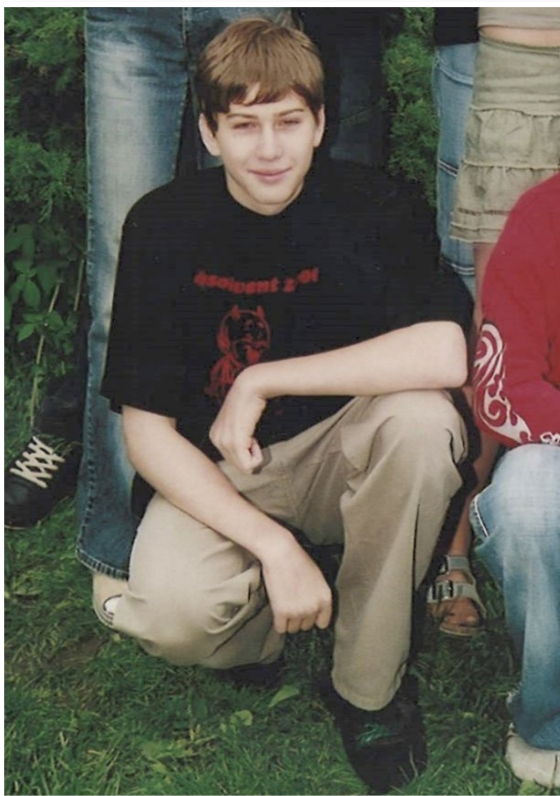
4. MÍŠA

Jak jsem již zmínil, v pubertě se ze mě stal trochu průserař, hlavně v tom smyslu, že jsem se nebál zkoušet nové, mnohdy zakázané věci. Snadno jsem se nechal do něčeho uvrtat. Měl jsem tendenci se upínat k (v mých očích) větším osobnostem z řad vrstevníků. Ve škole to byli někteří spolužáci ze třídy nebo i ze starších ročníků. Jedna osobnost, ke které jsem se upnul nejvíc, byl můj o dva roky starší bratranec Michal.

Michal nebydlel v Brně, ale odmala vyrůstal s rodiči a později mladší sestřičkou Verčou ve Chvaleticích. Já tam jezdil každé prázdniny, v létě jsem tam strávil většinou aspoň měsíc a nejde to říct jinak, než že jsem to tam miloval.

Měl jsem úžasný vztah s babičkou, u které jsem pobýval, a naprostou většinu času jsem trávil právě s Michalem a jeho kamarády. První cigareta, první šluk trávy, první pivo, to jsou zážitky, které nezapomenete, obzvlášť když všechny prožijete se stejnou osobou.

Čím jsme byli starší, tím jsme měli bližší vztah, i přes některé klukovské neshody, ale tak to bývá. Pokud mě považují za citlivého člověka, tak Michal měl ještě něco navíc. Na svůj věk byl neskutečně sensibilní a sentimentální. Vzpomínám si,

že když jsme si jako kluci koupili lahváče, rád chodil popíjet na jedno místo. Nacházelo se zhruba uprostřed městečka, hned u silnice, ale zároveň bylo skryté vrbovým listím. Poprvé, když mě tam vzal, povídal mi: „Tohle místo je přesný střed Chvaletic, říkal mi to táta. Ty seš teď přímo uprostřed města a vidíš všechny kolem sebe, ale nikdo nevidí tebe. Vždy, když přijedeš, budeme sem chodit na pivo.“ Jenže už k tomu nikdy nedošlo.

Byl prosinec 2007 a všichni nedočkavě vyhlíželi Vánoce. Prožíval jsem další obyčejný školní den. Se spolužáky jsme se sešli před školou na dvě cigarety, pak probíhala nudná výuka, po škole jsme šli zase probrat svoje studentské problémy, zanádat na učitele a samozřejmě si dali cigaretu.

Vydal jsem se domů, zapnul počítač a pokračoval dál v komunikaci na ICQ. Tehdy ještě žádný Facebook nebyl. Aspoň u nás ne. Mimo jiné konverzace na mě vyskočilo okno se zprávou od člověka, kterého jsem měsíce neviděl a nikdy jsem se s ním nijak zvlášť nebavil. Zpráva zněla prostě: „Michal umřel :-(-.“

V první chvíli mě to zvlášť nerozhodilo a vzhledem k tomu, od koho ta zpráva přišla, jsem tomu nejprve nevěnoval pozornost. Dál jsem si chatoval se spolužáky. Už ani nevím, co mě přimělo o pár minut později odepsat.

„Cože?“

Po chvíli pípla odpověď: „Michal, tvůj bratránek, je mrtvý.“

Tady už přestávala sranda, přece by si nedovolil vtípkovat o tak vážné věci. Stále jsem byl ale podezřele klidný, dokud jsem nevytočil číslo první kamarádky z Chvaletic, která mě napadla. V tu chvíli jsem dostal opravdu špatný pocit a rozbušilo se mi srdce.

Z telefonu se ozval jemný, rozklepaný hlas: „Haló?“

Následnou konverzaci nedokážu přesně citovat, pamatuju si pouze větu, kterou pronesla Michaela: „Davídku, Míša už není... srazil ho vlak.“

Následoval šok. Nemohl jsem tomu uvěřit. To není možný!

Trvalo mi dlouho, než jsem se z této události vzpamatoval. Stejně jako mnoha lidem. Byla to rána pro všechny. Jít na pohřeb 16letého chlapce a vidět zdrcenou rodinu a všechny ty kamarády a známé, to je něco jiného než být na pohřbu dědečka nebo babičky. Vždy je to smutné, ale tohle se nedá popsat jinak než jako zdrcující, absolutní zoufalství.

Původně jsem nevěděl, jestli mám tuto kapitolu vůbec psát. Míšovi ji ale dlužím. Naučil mě vidět svět jinýma očima. Na všem si našel něco pozitivního. Ve všech viděl to nejlepší. Dá se říct, že nikdo moje dospívání neovlivnil víc než on. Pozitivně. Vypůjčím si citaci z jiné knihy o někom jiném, ale k Michalovi se dokonale hodí: „Měl v sobě značnou citlivost, jako přístroj, co zachytí zemětřesení na 4000 mil daleko.“

5. PRVNÍ MÁNIE

Být opět doma byl zvláštní pocit. Stále jsem zůstával na nemocenské, už něco přes dva měsíce včetně pobytu v nemocnici, a začínalo to vypadat, že do práce se jen tak nevrátím. Vlastně jsem si nedokázal představit, že bych měl jít do jakékoliv práce.

Po propuštění jsem začal navštěvovat ambulantně psychiatricku, asi jednou za 14 dní, a ta mi udělala plán postupného socializování se. Od těch nejsnazších věcí, jako je jít ven a někoho potkat, přes chození do obchodu až po procházku do rušného města. V době vycházek od dvou do šesti jsem tak mohl trénovat.

Čas doma jsem trávil různě, čtením, hraním her, sledováním filmů. Obzvláště mě začaly fascinovat filmy o výjimečných lidech. Přiznám se, že pod vlivem okolností jsem sám začínal věřit, že jsem jiný, nějak výjimečný.

V hlavě mi utkvěl jeden psychologický test nadání, ve kterém jsem podle psycholožky exceloval. Test spočíval v tom, že zkoušející diktoval v náhodném pořadí kombinaci písmen a čísel a já musel po vyslechnutí všech diktovat znaky zpět, ovšem seřazené nejprve jako čísla od nejmenšího po největší a poté písmena podle abecedy. V této zkoušce jsem se dostal na dvanáctimístnou kombinaci, kterou jsem byl schopný zopakovat správně seřazenou. Psycholožku zajímalo, jakou používám techniku, tak jsem jí vysvětlil, že po vyslechnutí všech znaků si je v hlavě neustále opakuju v původním chaotickém pořadí a zároveň je postupně začínám řadit správně.

V době, kdy ve mně doznívala pýcha z úspěchu v tomto testu, jsem narazil na film *Oko bere* o geniálním matematikovi, který se sledem událostí dostane k počítání karet ve Vegas, kde si vydělá pohádkové peníze. To počítání karet bylo ve hře *Blackjack* a přišlo mi podobně náročné s mým zadáním v testu nadání. Začal jsem se to učit, ale po čase jsem se tomu přestal věnovat, když jsem zjistil, že od doby, kdy se odehrává film, se v kasinech učinilo hodně opatření, aby tomu předešli, takže peníze si tak vyděláte jen těžko.

Peníze mě v té době začaly fascinovat víc a víc. Vždycky jsem je bral jednoduše jako prostředek k tomu zaplatit si nezbytné věci

a něco si pořídit. Teď jsem je mnohem víc vnímal jako nástroj, jak něčeho dosáhnout, jak víc ovlivnit svůj život a nejlépe, jak nemuset pro nikoho pracovat. Už v minulosti mě fascinovaly kurzové sázky na sport, něco jsem prosázel, a nyní jsem se rozhodl tomu věnovat víc do hloubky. Se spoustou času a odhodláním jsem do světa sázení detailně pronikal a začalo se mi dařit. Tisíce postupně přibývaly na účtu a mně rostlo sebevědomí a odhodlání.

Postupem času jsem však začal přemýšlet jen o sobě, moje ego pracovalo a já i dost riskoval. Bohužel to odnesl i náš vztah s Hankou. Od propuštění jsme byli dál v kontaktu a jednou jsme se viděli. Bylo to hezké setkání, ale já začal pochybovat, jestli se mi líbí dost na to, abych s ní vydržel ve vztahu, a jestli je pro mě dost dobrá. Tato slova jsem nikdy nikomu neřekl, protože vím, jak moc to zní hnusně, ale bohužel takové bylo tehdy mé smýšlení.

Po druhé, a naší poslední, schůzce mimo nemocnici jsem byl pevně rozhodnutý, že už se s ní nechci vídat. Jenže jsem nevěděl, jak jí to říct. Projevil jsem se jako největší srab a zablokoval si ji na všech dostupných komunikačních prostředcích. Byla to jedna z nejhnusnějších, nejsobečtějších a nejvíc pokryteckých věcí, co jsem kdy provedl. Osobě, která si to zasloužila ze všech nejmíň, která byla tak milá, pozorná a obětavá, jsem vrazil kudlu do zad. Neobešlo se to bez výčitek, ale ani jsem se z toho nehroutil. Stalo se a už to nevrátím.

Jediné pozitivum na tehdy právě probíhajícím vývoji mé osobnosti bylo zlepšení mých psychických problémů. Náladu jsem měl taky pořád lepší, ale především se téměř úplně vytrácely mé obsese z názoru druhých lidí. Začal jsem cítit, že prášky nepotřebuju, proč taky? Cítím se dobře, čím dál líp. A tak jsem přestal brát předepsaná antidepresiva.

Propadal jsem se víc a víc do vlastního zkaženého nitra a chtěl za každou cenu vydělat ještě víc peněz. V těchto dnech jsem objevil zahraniční sázkovou burzu. Kromě běžných příležitostí sázet na zápasy se zde dalo obchodovat s pohyby kurzů na zápasy, podobně jako se obchoduje s vývojem ceny akcií. Zlatý grál!

Peníze se točily, ale zisky činily pouze 5 až 15 % u jednoho až dvou zápasů za den. To s pár tisíci, kterými jsem disponoval, nebylo moc.

Takže přišla na řadu půjčka, protože přece vydělám víc, než je její úrok, a dělají to takhle ve filmech, tak proč ne já? S hlavou v oblacích jsem začal ztrácet kontrolu nad vším, nejen nad financemi. Hodně jsem riskoval a dostával se do minusu. Vůbec jsem si ale neuvědomoval, že se se mnou něco děje. Ani po tom, co jsem přestal spát a téměř jsem nejedl. Nálada se začala obracet až do skoro euforické a první, kdo si začal všímat, že něco není v pořádku, byla rodina.

S bráchou jsme navázali v tomto období paradoxně nejbližší vztah. Dost ho zajímalo, co dělám, já mu to rád vysvětlil a slíbil jsem mu, že ho vezmu co nejdřív na Maledivy, až vydělám dost peněz.

Nikdy jsme neměli vyloženě špatný vztah, ale ani jsme se nijak nespřehovávali s tím, co se nám děje v životě, se školou, s holkami. Jednoho dne přišel domů a měl podlitiny na obličeji. Nechtěl mi říct, co se stalo, ale po chvíli naléhání přiznal, že mu to udělal jeden starší kluk z ulice, romského původu. Zatímco máma neváhala a volala na policii, já už vyběhl ven na ulici a začal v amoku po dotyčném

pátrat sám. Naštěstí jsem ho nenašel, ale i tak jsem si stihl natropit dost ostudy, když jsem běhaje po ulici vyřvával nadávky. Po příjezdu policejní hlídky to vyřešila máma diplomaticky, a když jsme se později dozvěděli, že Kryštof v tom není úplně nevinně, zametli jsme to pod koberec.

Den na to si mě ale máma zavolala a snažila se ze mě dostat, jestli je všechno v pořádku a co se děje. Prý si všimla, že toho moc nenašpím a jsem nějaký roztěkaný, tak jestli je vše v pořádku. To bylo poprvé, co jsem jí řekl o svých megalomanských plánech, obchodování na burze, o tom, že si myslím, že jsem génius a mám skvělou budoucnost. I zbytek rodiny bude mít skvělou budoucnost, díky mně.

To byl nejspíš zlom. Další den ráno už mě čekal výlet na psychiatrii, i přes mé námitky, že je vše v pořádku a fajn.

A tak jsem se ocitl opět na známém místě, tentokrát na pohovoru u psycholožky v přízemí budovy. Byl jsem přesvědčený, že uvidí, jak jsem se zlepšil, jak bude sdílet mé nadšení ze všeho. Vždyť všechno bylo tak úžasné! Lidé už mi nevadili, chtěl jsem být mezi nimi. Svět mi připadal tak krásný a všechno mi šlo samo.

Jenže jsem byl tak zrychlený a zmatený, že si toho psycholožka okamžitě všimla a nebylo pro ni těžké určit rozjetou mánii. Byla nutná okamžitá hospitalizace. Má druhá.

6. DOVOLENÁ V LOZENCI

15 let. Čekal jsem na tento věk s nadějí, že se hodně změní a dost věcí bude jinak. Nejen moje klukovské představy, koneckonců svůj sexuální život už jsem začal o pár měsíců dříve, ale tak nějak celkově. Přece budu mít občanský průkaz a budu moct skoro vše... Samozřejmě to tak nebylo, přesto šlo o nejhezčí období v mém životě.

Nerad bych vypadal jako povrchní člověk, ale někdy od 14 let jsem si začal uvědomovat, že po mně koukají holky víc než po jiných klucích. Tehdy mi sundali rovnátka. Zároveň fungovala sociální síť a jakási seznamka libimseti.cz. Můj zlatý grál v navazování kontaktů a objevování holek.

Shodou okolností se máma v tu dobu kamarádila s profesionální fotografkou, u které nám domluvila rodinné focení. Kromě rodinných fotek jsme se dočkali krásných portrétů a já si ty své hned umístil na zmíněný web. Libimseti.cz fungovalo jako seznamka, zároveň jste někomu jen tak mohli hodnotit fotky od 1 do 10 bodů nebo napsat zprávu.

Vybavený novými fotkami na profilu jsem rozjel lov. Nejlepší bylo, že jsem nemusel nikomu psát. Chodily mi denně jednotky až desítky zpráv od dívek v mém věku nebo starších, jelikož jsem si na profilu přidal v kolonce věku dva roky. Brzy začala rande, kterých jsem stíhal i několik denně. Svědomí a soudnost mi nic neříkaly, prostě jsem se chtěl bavit a užívat si. Prožíval jsem nejdivočejší období v životě.

Jednoho dne se na mě dvě slečny domluvily a pěkně mě dostaly. S jednou, Evou, jsme se dohodli, že spolu budeme chodit. Pár týdnů jsme randili, vídali se párkrát do týdne a dopisovali spolu na ICQ. Během toho jsem si ale nadále psal s dalšími dívkami a s jednou jsem si domluvil rande.

Setkali jsme se na hlavním nádraží pod hodinami, jak jsem měl ve zvyku. Byla krásná. Hezčí než moje Eva. Šli jsme se projít na Petrov, hezky si povídali a po chvíli sezení na lavičce se začali líbat. Od té chvíle na mě začala naléhat, že musíme zpátky na nádraží, že tam na ni čeká kamarádka a musí mě s ní seznámit.

Jaké překvapení, když na nás pod hodinami čekala Eva. Naštěstí jsem se nedočkal žádné scény, holky se mi pouze od srdce vysmály,

jak jsem trapný. Že by lekce? Ano i ne, chvíli mi bylo trapně, ale ve svých hrátkách jsem pokračoval dál s dalšími děvčaty.

Blížil se konec školního roku a celé základní školy. Znamky byly uzavřené a já byl přijatý na gymnázium. Nastalo bezstarostné období. Navíc nás čekala s mámou a bráchou hned začátkem prázdnin desetidenní dovolená v Bulharsku.

Té ještě předcházel začátek mojí modelingové kariéry. Profi fotek na internetu si všímali dívky a někdy úchylové, ale přilákaly také zástupkyni modelingové agentury. Ta mě oslovila s nabídkou stát se tvář agentury, nafotit book zdarma a také se bezplatně naučit chůzi po mole. Po dohodě s mámou a jedné schůzce se zástupkyní firmy jsem souhlasil, že do toho půjdu.

Na focení a školení nás dorazilo asi šest. Nácvik chůze trval pár desítek minut a focení zabralo pár hodin. Ale výsledky později stály za to. Původní profi fotky působily hezky, ale ty nové byly opravdu na úrovni a hodné jména známého fotografa. Jakmile jsem je obdržel na e-mail, okamžitě putovaly k ostatním fotkám na internet. Strhla se další lavina. Zprávy se valily, přibývaly pochvalné komentáře a já nepopírám, že jsem si to užíval.

Na konci června 2007 jsme vyjeli společně s bráchou, mámou a její kamarádkou s dcerou autobusem z Brna. Dcera máminé kamarádky Renaty byla asi o dva roky mladší než brácha, kterému bylo tehdy jedenáct.

Těšil jsem se k moři, ale zároveň jsem neměl od rodinné dovolené velká očekávání. Možná bych radši strávil čas s kamarády někde v lomu. To jsem ale ještě nevěděl, jak moc si to užiju. Zájezd byl složený z účastníků ve věku rodičů a jejich dětí, dost často kolem mých 15 let nebo mladších.

V autobuse jsme seděli s bratrem vedle sebe a během cesty se s námi dala do řeči krásná blondýna, o něco málo starší než já, sedící za námi. Jak jsem se později dozvěděl, byla to dcera pořadatele zájezdu a zároveň jednoho z řidičů. Eva mi prozradila, že na ni v Lozenci čeká kamarádka, která tam přicestovala o něco dříve, a domluvili jsme se, že večer v den příjezdu společně něco podnikneme.

Cesta do bulharského letoviska trvala téměř 24 hodin, ale utekla poměrně rychle. Největším zážitkem bylo zapadnutí autobusu na poli, protože řidič nerespektoval dopravní značky a jel podle navi-

gace, která ho navedla někam do pustiny, kde jsme uvízli. Všichni museli vystoupit a chlapi začali autobus tlačit. Po chvíli se ho podařilo vyprostit a my pokračovali dál.

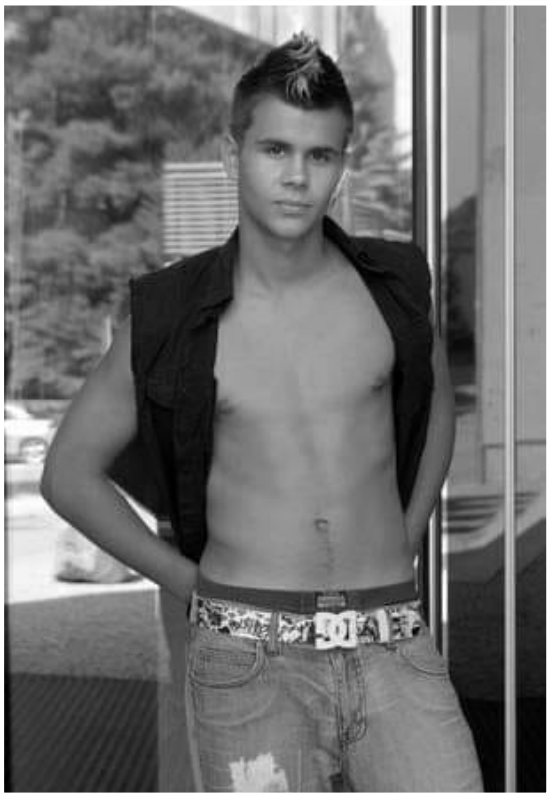
Když jsme dorazili do rozpáleného Lozence, začalo shánění ubytování, jelikož to v ceně zájezdu nebylo. Máma s Renatou sehnaly krásný apartmán kousek od moře, a tak jsme šli po za bydlení rovnou na pláž. Já se vydal sám, zbytek naší výpravy šel společně.

Po cestě jsem si z kapesného koupil místní levné cigarety za 2 leva, v přepočtu na naše asi 28 korun, a namířil si to k moři. Den jsem strávil sám, opalováním a blbnutím ve vlnách. Při jednom odchodu z vody na deku jsem si všiml, že mě pozorují dvě mladé dívky, které mě po chvíli ostýchavě anglicky oslovily, zda si se mnou můžou udělat fotku.

Samozřejmě jsem souhlasil, prohodil s nimi pár slov a vyfotil se.

Asi bych vám měl přiznat, že ačkoliv se mi v té době dostávalo poměrně velké pozornosti a já jsem si to i užíval a chvílemi zneužíval, nikdy jsem si naplno neuvědomoval, že působím asi dost atraktivně. Nějak jsem nad tím nepřemýšlel a plně si to nepřipouštěl a rozhodně jsem nepřekypoval sebevědomím.

Zbytek dne utekl jako voda a večer jsme se všichni sešli na ubytování. Následovala společná večere na terase restaurace poblíž apartmánu a poté jsem dostal svolení jít se potulovat po letovisku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Citlivá zpověď jednoho blázna .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.